

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 192 (XXXVI) — Nr. 1017

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 11 octombrie 2024

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
ACTE ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Hotărârea nr. 14 din 7 octombrie 2024 privind contestarea respingerii înregistrării candidaturii independente a domnului Ciprian-Romeo Mega la alegerile pentru Președintele României din anul 2024	2–3
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
7.001. — Ordin al ministrului educației pentru modificarea anexei la Ordinul ministrului educației nr. 6.443/2024 privind aprobarea listei unităților de învățământ preuniversitar care consemnează în format electronic situația școlară a elevilor în anul școlar 2024—2025	4
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 40 din 16 septembrie 2024 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	5–16

ACTE ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****HOTĂRÂRE Nr. 14**

din 7 octombrie 2024

**privind contestarea respingerii înregistrării candidaturii independente
a domnului Ciprian-Romeo Mega la alegerile pentru Președintele României din anul 2024**

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scântei	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Bianca Drăghici	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea contestației formulate de domnul Ciprian-Romeo Mega privind respingerea înregistrării candidaturii sale independente la alegerile pentru Președintele României din anul 2024.

2. Contestația a fost înregistrată la Curtea Constituțională la data de 7 octombrie 2024 și formează obiectul Dosarului nr. 3.072F/2024, la care au fost atașate propunerea de candidatură a domnului Ciprian-Romeo Mega și Decizia Biroului Electoral Central nr. 37D din 6 octombrie 2024 privind respingerea înregistrării candidaturii independente a domnului Ciprian-Romeo Mega la alegerile pentru Președintele României din anul 2024, transmise de Biroul Electoral Central cu Adresa nr. 169C/BEC/P.R./2024 din 7 octombrie 2024, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 9.293 din 7 octombrie 2024.

3. În temeiul dispozițiilor art. 52 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale și ale art. 68 alin. (1) din Legea nr. 370/2004 pentru alegerea Președintelui României, contestațiile se soluționează fără înștiințarea părților, cu participarea reprezentantului Ministerului Public, pe baza sesizării și a celorlalte documente aflate la dosar.

4. În motivarea contestației, domnul Ciprian-Romeo Mega susține, în esență, că în cuprinsul deciziei contestate nu se regăsește niciun considerent care să expliciteze de ce din numărul de 219.951 de semnături depuse la Biroul Electoral Central, doar 176.493 de semnături pot fi contorizate în sensul Legii nr. 370/2004. De asemenea, se mai susține, în esență, că personalul tehnic nu are atribuții sau competențe privind verificarea autenticității semnăturilor, acesta având posibilitatea, în cazul aprecierii unor dubii referitoare la autenticitatea semnăturilor, să procedeze la sesizarea organelor de cercetare penală. În final, se invocă jurisprudența în materie electorală a Curții Constituționale, respectiv Hotărârea nr. 4 din 22 septembrie 2019.

5. Reprezentantul Ministerului Public, punând concluzii, în temeiul art. 68 alin. (1) din Legea nr. 370/2004, solicită respingerea contestației.

CURTEA,

examinând contestația în raport cu prevederile Constituției, ale Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale și ale Legii nr. 370/2004 pentru alegerea Președintelui României, văzând concluziile reprezentantului Ministerului Public, precum și documentele aflate la dosar, reține următoarele:

6. Potrivit dispozițiilor art. 146 lit. f) din Constituție, ale art. 37 și 38 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 3 decembrie 2010, precum și celor ale art. 31 alin. (1) și (2) din Legea nr. 370/2004 pentru alegerea Președintelui României, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 650 din 12 septembrie 2011, cu modificările și completările ulterioare, Curtea Constituțională este competentă să soluționeze contestația privind respingerea înregistrării candidaturii independente a domnului Ciprian-Romeo Mega la alegerile pentru Președintele României din anul 2024.

7. Curtea reține că atât condițiile de eligibilitate, cât și impedimentele constituționale pentru a fi ales în funcția de Președinte al României sunt prevăzute în Constituție și în Legea nr. 370/2004.

8. Curtea mai reține că, potrivit art. 37 din Constituție, coroborat cu art. 16 alin. (3), art. 36 și art. 40 alin. (3) din Constituție, au dreptul de a fi aleși pentru funcția de Președinte al României cetățenii cu drept de vot care, până în ziua alegerilor inclusiv, au împlinit 35 de ani, au domiciliul în țară și cărora nu le este interzisă asocierea în partide politice. Totodată, conform art. 27 alin. (2) din Legea nr. 370/2004, „(2) *Propunerile se fac în scris și vor fi primite numai dacă: a) sunt semnate de conducerea partidului sau a alianței politice ori de conducerea acestora, care au propus candidatul sau, după caz, de candidatul independent; b) cuprind prenumele și numele, locul și data nașterii, starea civilă, domiciliul, studiile, ocupația și profesia candidatului și precizarea că îndeplinește condițiile prevăzute de lege pentru a candida; c) sunt însoțite de declarația de acceptare a candidaturii, scrisă, semnată și datată de candidat, de declarația de avere, declarația de interese, de o declarație pe propria răspundere a candidatului în sensul că a avut sau nu calitatea de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia, precum și de lista susținătorilor, al căror număr nu poate fi mai mic de 200.000 de alegători*”.

9. Curtea constată că Biroul Electoral Central a emis Decizia nr. 37D din 6 octombrie 2024 privind respingerea înregistrării candidaturii independente a domnului Ciprian-Romeo Mega la alegerile pentru Președintele României din anul 2024, reținând că nu au fost îndeplinite condițiile prevăzute de art. 4 alin. (2) din Legea nr. 370/2004, candidatura fiind însoțită de un număr

de doar 176.493 de semnături de susținere, nefiind îndeplinită cerința legală privind numărul minim de semnături de susținere.

10. Cu Adresa nr. 9.308 din 7 octombrie 2024, Curtea Constituțională a solicitat Biroului Electoral Central să comunice, în copie certificată, procesul-verbal care atestă verificarea listelor de susținători depuse în susținerea candidaturii independente a domnului Ciprian-Romeo Mega la alegerile pentru Președintele României din anul 2024, precum și întrunirea numărului de cel puțin 200.000 de alegători. Ca urmare a acestui demers, prin Adresa nr. 189C/BEC/P.R./2024 din 7 octombrie 2024, Biroul Electoral Central a transmis Procesul-verbal privind depunerea listelor de susținători ai candidatului independent Ciprian-Romeo Mega pentru alegerea Președintelui României din data de 24 noiembrie 2024, în urma verificărilor efectuate de către personalul tehnic auxiliar rezultând existența unui număr de 176.493 de semnături, fără inadvertențe.

11. Curtea, analizând prevederile art. 27 alin. (1) și (2) din Legea nr. 370/2004, constată că propunerea de candidatură pentru alegerea Președintelui României se depune, în scris, la Biroul Electoral Central, cel mai târziu cu 50 de zile înainte de data alegerilor, și va fi însoțită, printre alte documente, de lista susținătorilor candidatului, al căror număr nu poate fi mai mic de 200.000 de alegători. Potrivit art. 27 alin. (3) din Legea nr. 370/2004, „Lista susținătorilor este un act public, sub sancțiunea prevăzută de art. 292 din Codul penal. Lista sau listele susținătorilor trebuie să cuprindă data alegerilor, prenumele și numele candidatului, precum și prenumele și numele, data nașterii, adresa, denumirea, seria și numărul actului de identitate și semnătura alegătorilor care susțin candidatura. În finalul listei persoana care a întocmit-o este obligată să facă o declarație pe propria răspundere prin care să ateste veridicitatea semnăturilor susținătorilor. Modelul listei susținătorilor și al declarației pe propria răspundere sunt prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta lege”, iar, potrivit alin. (3¹) al aceluiași articol, alineat introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 45/2014 privind modificarea și completarea Legii nr. 370/2004 pentru alegerea Președintelui României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 475 din 27 iunie 2014, „Lista susținătorilor prevăzută la alin. (3) se depune într-un singur exemplar original la Biroul Electoral Central”.

15. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. f) din Constituție, al art. 11 alin. (1) lit. B. a), al art. 37 și 38 din Legea nr. 47/1992, precum și al art. 31 alin. (1) și (2) din Legea nr. 370/2004, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

HOTĂRĂȘTE:

Respinge contestația formulată de domnul Ciprian-Romeo Mega privind respingerea înregistrării candidaturii independente a acestuia la alegerile pentru Președintele României din anul 2024.

Hotărârea este definitivă, se comunică Biroului Electoral Central și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 7 octombrie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Bianca Drăghici

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL EDUCAȚIEI

ORDIN

pentru modificarea anexei la Ordinul ministrului educației nr. 6.443/2024 privind aprobarea listei unităților de învățământ preuniversitar care consemnează în format electronic situația școlară a elevilor în anul școlar 2024—2025

Având în vedere prevederile:

- art. 133 din Legea învățământului preuniversitar nr. 198/2023, cu modificările și completările ulterioare;
- Ordinului ministrului educației nr. 3.896/2023 privind Standardele tehnice minime necesare pentru utilizarea catalogului electronic în școlile-pilot;
- Ordinului ministrului educației nr. 5.726/2024 privind aprobarea Regulamentului-cadru de organizare și funcționare a unităților de învățământ preuniversitar;
- Referatului de aprobare nr. 2.770/DGIPNRR din 19.09.2024, în temeiul prevederilor art. 13 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 731/2024 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației, cu modificările ulterioare,

ministrul educației emite prezentul ordin.

Art. I. — Anexa la Ordinul ministrului educației nr. 6.443/2024 privind aprobarea listei unităților de învățământ preuniversitar care consemnează în format electronic situația școlară a elevilor în anul școlar 2024—2025, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 889 și 889 bis din 4 septembrie 2024, se modifică și se înlocuiește cu anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Direcția generală pentru implementarea proiectului „România Educată”, Direcția generală învățământ preuniversitar, Biroul acte de studii, inspectoratele școlare județene/al municipiului București și unitățile de învățământ prevăzute la art. 1 duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul educației,
Gigel Paraschiv,
secretar de stat

București, 1 octombrie 2024.
Nr. 7.001.

---

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1017 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul din șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, București.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 40**din 16 septembrie 2024**

Dosar nr. 1.038/1/2024

Corina-Alina Corbu	— președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Carmen Elena Popoiag Marian Budă	— președintele Secției I civile — președintele delegat al Secției a II-a civile
Elena-Diana Tămagă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Lavinia Curelea	— judecător la Secția I civilă
Beatrice Ioana Nestor	— judecător la Secția I civilă
Mirela Vișan	— judecător la Secția I civilă
Mariana Hortolomei	— judecător la Secția I civilă
Ileana Ruxandra Tirică Iulia Manuela Cîrnu	— judecător la Secția II-a civilă
Petronela Iulia Nițu	— judecător la Secția II-a civilă
Diana Manole	— judecător la Secția II-a civilă
Carmen Sandu-Necula	— judecător la Secția II-a civilă
Ștefan Ioan Lucaciuc	— judecător la Secția II-a civilă
Ionel Barbă	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Maria Hrudei	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Adriana Florina Secrețeanu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Alina Nicoleta Ghica-Velescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Veronica Dumitrache	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, investit cu soluționarea Dosarului nr. 1.038/1/2024, este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 35 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Corina-Alina Corbu, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna magistrat-asistent Mihaela Lorena Repana, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 6.533/3/2022, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, care a fost comunicat părților conform art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, nefiind formulate puncte de vedere. A fost depus la dosar un memoriu *amicus curiae*.

6. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a dispus, prin Încheierea din 18 martie 2024, în Dosarul nr. 6.533/3/2022, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile privind următoarea chestiune de drept: „*În interpretarea și aplicarea art. 39 alin. (1) și (4) raportat la art. 6 lit. a), b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, la stabilirea nivelului maxim de salarizare aflat în plată pentru funcții similare se poate ține cont de drepturile salariale recunoscute altor salariați prin hotărâri judecătorești definitive prin care au fost interpretate și aplicate norme de lege cu aplicabilitate generală, în măsura în care respectiva interpretare a fost ulterior invalidată printr-o decizie obligatorie a Înaltei Curți de Casație și Justiție pronunțată în dezlegarea unei chestiuni de drept?*”.

II. Dispozițiile legale care formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile

8. Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare (*Legea-cadru nr. 153/2017*):

„Art. 6. — Principii

Sistemul de salarizare reglementat prin prezenta lege are la bază următoarele principii:

a) *principiul legalității, în sensul că drepturile de natură salarială se stabilesc prin norme juridice de forță legii, cu excepția hotărârilor prevăzute la art. 11 alin. (1), conform principiilor enunțate de art. 120 din Constituția României, republicată, dar cu încadrare între limitele minime și maxime prevăzute prin prezenta lege;*

b) *principiul nediscriminării, în sensul eliminării oricăror forme de discriminare și instituirii unui tratament egal cu privire la personalul din sectorul bugetar care prestează aceeași activitate și are aceeași vechime în muncă și în funcție;*

c) *principiul egalității, prin asigurarea de salarii de bază egale pentru muncă cu valoare egală; (...).*

„Art. 39. — Aplicarea tranzitorie

(1) *Până la aplicarea integrală a prevederilor prezentei legi, pentru personalul nou-încadrat, pentru personalul numit/încadrat în aceeași instituție/autoritate publică pe funcții de același fel,*

inclusiv pentru personalul promovat în funcții sau în grade/trepte profesionale, salarizarea se face la nivelul de salarizare pentru funcții similare din cadrul instituției/autorității publice în care acesta este numit/încadrat sau din instituțiile subordonate acestora, în cazul în care nu există o funcție similară în plată. (...)

(4) În aplicarea prevederilor alin. (1), în cazul instituțiilor sau autorităților publice aflate în subordinea aceluiași ordonator de credite, având același scop, îndeplinind aceleași funcții și atribuții, aflate la același nivel de subordonare din punct de vedere financiar, nivelul salariului de bază/indemnizației de încadrare se va stabili la nivelul maxim aflat în plată din cadrul tuturor acestor instituții sau autorități publice subordonate. (...)

III. Expunerea succintă a procesului în cadrul căruia s-a invocat chestiunea de drept supusă interpretării

9. Prin Sentința nr. 5.801 din 9 noiembrie 2022, pronunțată în Dosarul nr. 6.533/3/2022, Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal a admis acțiunea formulată de reclamant și a obligat pe pârâțul Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția Națională Anticorupție la stabilirea și achitarea drepturilor salariale ale reclamantului la nivelul maxim aflat în plată pentru funcții și condiții similare în cadrul Direcției Naționale Anticorupție, cu încadrarea în limita maximă prevăzută la art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, începând cu data de 15 martie 2019 și pentru viitor, actualizate cu indicele de inflație și cu dobânda legală aferentă.

10. Pentru a pronunța această soluție, tribunalul a reținut că reclamantul este încadrat la Direcția Națională Anticorupție în funcția de specialist, gradația 5 pentru vechime în muncă, iar în cadrul autorității pârâte sunt în plată, pentru aceeași funcție și aceeași gradație, în temeiul unor hotărâri judecătorești definitive, salarii de bază în cuantum superior față de cel al reclamantului, stabilite în raport și cu vechimea în funcție, în contextul în care, prin Decizia nr. 31 din 17 mai 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 734 din 27 iulie 2021, pronunțată ulterior respectivelor hotărâri judecătorești și obligatorie de la data publicării, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a statuat că „*în cazul personalului din cadrul Direcției Naționale Anticorupție (...) care nu are o grilă proprie de salarizare, trimiterea la prevederile nr. crt. 4 lit. B de la cap. I din anexa nr. V la același act normativ vizează aplicarea acestor dispoziții doar în ceea ce privește vechimea în muncă, nu și vechimea în funcție*”.

11. Deși cele statuate prin Decizia nr. 31 din 17 mai 2021 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nu ar putea fi eludate prin invocarea principiilor egalității și nediscriminării ori a Deciziei Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1029 din 21 decembrie 2016, pentru că astfel s-ar ajunge la lăsarea fără efecte juridice a instrumentului de unificare a practicii judiciare exercitat prin sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în domeniul salarizării bugetare, tribunalul a constatat totuși că, în fapt, reclamantul este salarizat diferit, la un nivel inferior față de colegii ai săi din cadrul aceleiași instituții, aflați în situații identice, de exercitare a aceleiași funcții publice, cu aceeași gradație pentru vechime în muncă și aceeași vechime în funcție, doar ca urmare a aplicării Deciziei nr. 31 din 17 mai 2021 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, ce nu înlătură însă dreptul specialiștilor de aliniere a salarizării lor prin raportare la prevederile nr. crt. 4 lit. B de la cap. I din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, ci condiționează aplicabilitatea acestora de criteriul vechimii în muncă, îndeplinit în speță.

12. Astfel, instanța de fond a menționat că în considerentele Deciziei nr. 31 din 17 mai 2021 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept

se arată că nu se poate reține, în cazul personalului din cadrul Direcției Naționale Anticorupție, o încălcare a principiului ierarhizării atât pe verticală, cât și pe orizontală, în cadrul aceluiași domeniu, în funcție de complexitatea și importanța muncii desfășurate, această categorie de personal beneficiind, pe orizontală, de gradația rezultată din nr. crt. 4 lit. B de la cap. I din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, iar, pe verticală, de gradația rezultată din art. 11 alin. (4) din anexa nr. VI la aceeași lege-cadru.

13. Prima instanță a conchis așadar că, în condiții de exercitare similară a funcției de specialist, se impune aplicarea unitară a salarizării la nivel maxim, constatând în acest sens ca întemeiate argumentele reclamantului deduse din principiile egalității și nediscriminării, Decizia nr. 55 din 13 septembrie 2021 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1102 din 19 noiembrie 2021, și Decizia Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016, respectiv art. 39 alin. (1) și (4) din Legea-cadru nr. 153/2017, coroborate cu Decizia nr. 8 din 8 februarie 2021 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 337 din 2 aprilie 2021.

14. Prin recursul declarat împotriva acestei sentințe, pârâta Direcția Națională Anticorupție a susținut, în primul rând, că tribunalul a nesocotit vădit Decizia nr. 31 din 17 mai 2021 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept și că a dat în mod eronat prevalență Deciziei Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016. În acest sens a arătat că ignorarea de către instanța de fond a celor statuate prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 31 din 17 mai 2021 nu reprezintă nimic altceva decât o critică a dezlegării date de instanța supremă, care, la momentul pronunțării, cunoștea atât Decizia Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016, cât și faptul că prin modul de soluționare a sesizării se vor crea inechități salariale, în contextul în care deja exista o practică neunitară a instanțelor judecătorești cu privire la dreptul salarial în discuție. Or, dezlegarea dată problemelor de drept este obligatorie pentru instanțe. A subliniat totodată că, acolo unde legea permite, s-a aplicat Decizia Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016 și a fost efectuată, inclusiv în cazul specialiștilor, o egalizare salarială prin raportare la angajații cu același statut profesional care beneficiază de hotărâri judecătorești (spre exemplu, cele privind valoarea de referință sectorială de 605,225 lei).

15. În al doilea rând, a invocat puterea de lucru judecat a hotărârii judecătorești definitive prin care intimatului-reclamant i-a fost respinsă definitiv acțiunea prin care pretindea drepturile bănești la care solicită acum alinierea salarială, respectiv ierarhizarea atât pe orizontală, cât și pe verticală, cu aplicarea concomitentă a dispozițiilor referitoare la vechimea în muncă și a celor privind vechimea în funcție.

16. În al treilea rând, raportat la dispozițiile art. 22 alin. (1) și (2) din secțiunea 6, cap. VIII al anexei nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, a susținut că legiuitorul nu a dorit să asimileze funcția de specialist la Direcția Națională Anticorupție cu aceea de procuror, ci doar să echivaleze salariul de bază al specialiștilor cu cel al unui procuror cu grad de judecătorie, cu aplicarea doar a ierarhizării pe orizontală, după vechimea în muncă, nu și a celei pe verticală, după vechimea în funcție.

17. Prin întâmpinarea formulată, intimatul-reclamant a solicitat respingerea recursului ca nefondat, susținând că tribunalul nu a nesocotit Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 31 din 17 mai 2021, ci, dimpotrivă, a valorificat și a aplicat cele statuate prin aceasta, coroborat cu cele statuate prin deciziile Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru

dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 55 din 13 septembrie 2021 și nr. 8 din 8 februarie 2021 și prin Decizia Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016, reținând că se impune aplicarea unitară a salarizării la nivel maxim. De asemenea, a apreciat că nu se poate reține puterea de lucru judecat invocată de recurentă, lipsind identitatea de obiect și de cauză juridică dintre procesul de față și cel anterior. A mai arătat că nu există o aliniere a salariului de bază la nivelul maxim aflat în plată pentru specialiștii aflați în aceeași situație profesională, dispozițiile art. 39 alin. (1) și (4) din Legea-cadru nr. 153/2017 nefiind aplicate în mod corespunzător de autoritate.

18. În acest context, la termenul de judecată din 20 decembrie 2023, instanța de recurs a pus în discuție, din oficiu, sesizarea Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (1) și (4) din Legea-cadru nr. 153/2017 raportat la prevederile art. 1 alin. (3) și (5), art. 124 alin. (1) și art. 126 alin. (3) din Constituția României, în măsura în care nivelul maxim de salarizare aflat în plată pentru funcții similare în raport cu care se solicită stabilirea salariului de bază/indemnizației de încadrare include drepturi salariale recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive întemeiate pe interpretarea unor norme de lege cu aplicabilitate generală care nu reflectă o practică judiciară unitară.

19. Totodată, Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a pus în discuție, din oficiu, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept.

20. Instanța de trimitere a apreciat că, dintre cele două incidente procedurale, are prioritate sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în condițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, întrucât viciul de neconstituționalitate pus în discuție ar putea fi înlăturat pe cale de interpretare a legii, ceea ce ar face de prisos sesizarea Curții Constituționale. Or, sarcina interpretării legii revine în primul rând instanțelor de judecată.

IV. Motivele reținute de titularul sesizării cu privire la admisibilitatea procedurii

21. Completul de judecată al instanței de trimitere a apreciat că sunt întrunite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, arătând că sesizarea este formulată în cursul unei cauze aflate în stare de judecată, respectiv Dosarul nr. 6.533/3/2022 aflat pe rolul Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

22. Instanța care formulează sesizarea este investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, ca instanță de recurs, și este competentă, față de dispozițiile art. 10 alin. (2) teza întâi din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 554/2004*), coroborat cu art. 536 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare (*Codul administrativ*), și art. 20 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, să soluționeze recursul declarat împotriva unei sentințe pronunțate, în primă instanță, de Tribunalul București — Secția de contencios administrativ și fiscal într-un proces având ca obiect raportul de serviciu al unui funcționar public, mai precis, egalizarea salariului de bază al acestuia la nivelul maxim aflat în plată în cadrul instituției pentru funcții similare și aceleași condiții de încadrare.

23. Soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată în recurs depinde de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere, respectiv de interpretarea dispozițiilor art. 39 alin. (1) și (4) raportat la art. 6 lit. a), b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017, urmând a se analiza dacă la stabilirea nivelului maxim de salarizare aflat în plată pentru funcții similare se poate ține seama de drepturile salariale recunoscute altor salariați prin hotărâri judecătorești definitive prin care au fost interpretate și aplicate norme de lege cu aplicabilitate generală, în măsura în care respectiva interpretare a fost ulterior invalidată printr-o decizie obligatorie a Înaltei Curți de Casație și Justiție pronunțată în dezlegarea unei chestiuni de drept.

24. Astfel, interpretarea în discuție este esențială pentru a se stabili caracterul fondat sau nefondat al căii de atac cu care a fost investită instanța de sesizare, câtă vreme aceasta, raportat la motivele de casare dezvoltate prin cererea de recurs, urmează să răspundă la critici de nelegalitate ce vizează problema de drept invocată.

25. Totodată, chestiunea de drept sesizată este una reală, cu un grad de dificultate suficient de ridicat.

26. Instanța de trimitere a apreciat că această chestiune de drept, a cărei lămurire se cere, este nouă și nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare sau pronunțat ori al unei alte hotărâri obligatorii pronunțate de instanța supremă.

27. În acest sens a arătat că, prin Decizia nr. 80 din 11 decembrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 30 ianuarie 2024, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a statuat că, „În interpretarea și aplicarea unitară a prevederilor art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 (...), principiile nediscriminării și egalității pot fi invocate pentru egalizarea la nivel maxim a salariilor de bază, cu luarea în considerare inclusiv a majorărilor recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive, sub rezerva ca ele să aibă aplicabilitate generală la nivelul aceleiași categorii profesionale din cadrul aceleiași familii ocupaționale”.

28. Decizia nr. 80 din 11 decembrie 2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept transpune în mod expres și neechivoc sub imperiul Legii-cadru nr. 153/2017 principiul statuat pentru prima dată prin Decizia Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016, al egalizării veniturilor salariale pentru situații profesionale identice, cu luarea în considerare a drepturilor de aplicabilitate generală stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive.

29. În considerentele de la paragrafele 82—84 ale Deciziei nr. 80 din 11 decembrie 2023 sus-menționate se face însă distincție între situațiile în care instanțele sunt investite cu cereri de egalizare a unor salarii de bază prin includerea unor drepturi recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive prin care au fost interpretate norme de lege care au instituit majorări de aplicabilitate generală, caz în care s-a reținut că principiile examinate pot constitui temei al egalizării, și situațiile în care sfera de aplicare a majorărilor recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive este restrânsă în beneficiul anumitor destinatari ai legii, caz în care s-a reținut că invocarea prevederilor art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 nu este suficientă pentru a justifica, prin ea însăși, soluția egalizării. În această din urmă situație, instanța este chemată să facă o analiză a legii, în vederea corectei ei aplicări.

30. Totodată, la paragraful 87 al aceleiași decizii se arată, într-o formulare generală, că „Existența unor hotărâri judecătorești nu constituie, așadar, în lipsa unei analize a legii aplicabile, temei pentru recunoașterea unor salarii de bază diferite de cele stabilite de legiuitor, iar principiul egalității, prevăzut de dispozițiile art. 6 lit. c) din Legea-cadru nr. 153/2017, nu justifică acordarea altor salarii de bază decât cele pe care legiuitorul, în considerarea unor criterii obiective, le-a stabilit”. Pare a se consacra astfel prevalența principiului legalității în fața principiilor nediscriminării și egalității, indiferent de natura drepturilor salariale recunoscute prin hotărârile judecătorești invocate drept reper pentru egalizare, rezervă ce nu se regăsește însă și în dispozitivul Deciziei nr. 80 din 11 decembrie 2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

31. Se naște astfel întrebarea dacă instanța investită cu cererea de egalizare este chemată să facă o analiză a legii doar în situațiile în care normele interpretate și aplicate prin hotărârile judecătorești invocate drept temei pentru egalizare nu sunt unele de aplicabilitate generală, ci instituie majorări salariale

doar în beneficiul anumitor destinatari, sau, dimpotrivă, în toate situațiile în care se solicită egalizarea prin raportare la drepturi recunoscute prin hotărâri judecătorești.

32. În speță, hotărârile judecătorești de care se prevalează intimatul-reclamant au interpretat și aplicat norme de aplicabilitate generală pentru categoria profesională a specialiștilor Direcției Naționale Anticorupție (normele ce reglementează modalitatea de stabilire a salariului de bază al acestei categorii profesionale, prin trimitere la indemnizația de bază a procurorului cu grad de judecătorie, reținându-se aplicarea concomitentă a majorărilor rezultate din vechimea acumulată în muncă și a celor rezultate din vechimea acumulată în funcție), într-o manieră invalidată ulterior printr-o decizie dată în dezlegarea unei chestiuni de drept, obligatorie de la data publicării sale (care a recunoscut doar majorările salariului de bază rezultate din vechimea acumulată în muncă), dar ale cărei efecte nu se răsfrâng și asupra hotărârilor judecătorești anterioare.

33. Situația din speță se circumscrie, așadar, dispozitivului Deciziei nr. 80 din 11 decembrie 2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, însă nu se poate ignora faptul că aplicarea *tale quale* a acestuia ar lipsi de efecte, în practică, cele statuate prin Decizia nr. 31 din 17 mai 2021 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, după cum a proceda în speță la o analiză a legii, analiză ce ar urma să valorifice cele statuate prin Decizia nr. 31 din 17 mai 2021, ar intra în contradicție cu dispozitivul Deciziei nr. 80 din 11 decembrie 2023. Or, ambele decizii menționate sunt obligatorii, iar concilierea aplicării lor apare a fi suficient de dificilă pentru a face necesară intervenția instanței supreme pe calea mecanismului prevăzut de art. 519 din Codul de procedură civilă.

34. Problema de drept este, prin urmare, aceea de a stabili dacă în situația în care drepturile recunoscute prin hotărâre judecătorească sunt de aplicabilitate generală, dar o decizie ulterioară obligatorie invalidează interpretarea care a dus la recunoașterea lor, instanța de egalizare este ținută a face o analiză a legii sau va da prevalență principiilor egalității și nediscriminării.

35. Nu în ultimul rând, problema de drept semnalată este susceptibilă de a apărea într-o multitudine de cauze privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice și de a genera practică neunitară în acest domeniu.

36. În ceea ce privește cerința noutății chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării, în speță, deși reglementarea legală nu este de dată recentă, implicând analiza unor dispoziții legale în vigoare din 2017, totuși acestea au generat numeroase litigii și, cu toate că au făcut obiectul mai multor decizii pronunțate de instanța supremă în mecanismele de unificare a practicii judiciare, sub diverse aspecte, nu reiese a exista o jurisprudență suficient de consistentă care să fi statuat în mod expres cu privire la problema de drept în discuție și care să permită decantarea unei practici stabile a instanțelor de judecată.

37. În mod corespunzător, instanța de trimitere a conchis în sensul îndeplinirii condiției noutății în cazul întrebării adresate, inclusiv în raport cu scopul mecanismului hotărârii prealabile de a preîntâmpina apariția practicii judiciare neunitare, chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită fiind susceptibilă să conducă la interpretări divergente, cu consecința creării unor discrepanțe în salarizarea personalului plătit din fonduri publice.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

38. Recurenta-pârâtă nu a exprimat niciun punct de vedere.

39. În schimb, intimatul-reclamant s-a opus sesizării în condițiile art. 519 și următoarele din Codul de procedură civilă, apreciind că nu este necesară nicio dezlegare din partea Înaltei Curți de Casație și Justiție, câtă vreme dispozițiile art. 39 alin. (1)

și (4) din Legea-cadru nr. 153/2017, pe de o parte, și cele ale art. 6 lit. b) și c) din aceeași lege-cadru, pe de altă parte, au făcut deja obiectul analizei Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept prin Decizia nr. 8 din 8 februarie 2021, respectiv prin Decizia nr. 80 din 11 decembrie 2023, obligatorii *erga omnes* și, prin urmare, considerate a fi nu doar aplicabile în speță, ci și suficiente pentru soluționarea cauzei în favoarea sa.

40. După comunicarea raportului întocmit de judecătorii-raportori, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, părțile nu au formulat puncte de vedere privind chestiunea de drept supusă judecății.

VI. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

41. Completul de judecată care a formulat sesizarea a reținut că, în cauza de față, reclamantul solicită stabilirea drepturilor sale salariale la nivelul maxim aflat în plată pentru funcții și condiții similare în cadrul Direcției Naționale Anticorupție. Pretențiile sunt întemeiate în drept pe dispozițiile art. 6 lit. b) și c) și art. 39 alin. (1) și (4) din Legea-cadru nr. 153/2017, iar în fapt pe existența în cadrul autorității a unor salarii de bază superioare celui de care beneficiază reclamantul, pentru specialiști ai Direcției Naționale Anticorupție cu aceeași situație profesională, ca efect al punerii în plată a hotărârilor judecătorești definitive obținute de aceștia din urmă, anterioare Deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 31 din 17 mai 2021, prin care li s-a recunoscut dreptul la stabilirea salariului de bază cu valorificarea nu doar a vechimii în muncă, ci și a vechimii în funcție.

42. În opinia instanței de sesizare, este indiscutabil faptul că în speță diferențele salariale vizează drepturi recunoscute în baza unor norme de aplicabilitate generală, fiind vorba despre modul de determinare a salariului de bază al specialiștilor Direcției Naționale Anticorupție, conform normei de trimitere la indemnizația de bază a procurorului cu grad de judecătorie, respectiv de hotărâri judecătorești definitive prin care s-a decis că salariul de bază al acestei categorii profesionale se determină prin valorificarea nu doar a vechimii în muncă, ci și a vechimii în funcție.

43. Există, așadar, colegi ai reclamantului, cu aceeași încadrare, care au obținut asemenea hotărâri judecătorești și care sunt remunerați corespunzător acestora, salariul de bază fiindu-le stabilit la un nivel superior celui de care beneficiază reclamantul.

44. Prin urmare, aplicarea dispozițiilor art. 39 alin. (1) și (4) și ale art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017, în interpretarea dată prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 80 din 11 decembrie 2023, ar impune să se dea eficiență drepturilor recunoscute prin aceste hotărâri judecătorești în operațiunea de egalizare a salariului de bază al reclamantului cu cel stabilit la nivel maxim în cadrul instituției.

45. Astfel, reclamantul, la rândul său, ar ajunge să aibă un salariu de bază stabilit prin valorificarea nu doar a vechimii în muncă, ci și a vechimii în funcție.

46. În acest context se ridică întrebarea legitimă dacă este posibilă, în soluționarea cauzei, ignorarea Deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 31 din 17 mai 2021, din care rezultă că un astfel de mod de stabilire a salariului de bază este rezultatul unei interpretări eronate a legii.

47. Trebuie totodată să se țină seama de faptul că, strict formal, în prezenta cauză, reclamantul nu urmărește stabilirea salariului său de bază cu luarea în considerare și a vechimii în funcție, ci egalizarea acestuia la nivelul maxim aflat în plată în cadrul Direcției Naționale Anticorupție pentru aceeași funcție și aceeași încadrare.

48. De asemenea, în mod indiscutabil, Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 31 din 17 mai 2021 nu produce efecte asupra hotărârilor judecătorești anterioare care au îmbrățișat interpretarea invalidată. Acestea continuă să producă efecte și, strict formal, pot fi invocate drept reper pentru egalizarea salarială.

49. Totuși, nu se poate ignora că, în felul acesta, Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 31 din 17 mai 2021 ar putea fi lipsită de orice efecte practice, context în care apare a fi rezonabilă inclusiv îngrijorarea că perpetuarea și generalizarea efectelor unei interpretări a legii ce s-a dovedit a fi eronată sunt susceptibile a aduce atingere principiilor statului de drept și legalității, ca fundament al statului, principiului înfăptuirii justiției în numele legii, precum și rolului instanței supreme în aplicarea și interpretarea unitară a legii, așa cum sunt acestea consacrate prin art. 1 alin. (3) și (5), art. 124 alin. (1) și art. 126 alin. (3) din Constituție.

50. Totuși, având în vedere că o interpretare care să favorizeze principiul legalității se îndepărtează de dispozitivul Deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 80 din 11 decembrie 2023, că în favoarea aplicării *tale quale* a acestuia pledează caracterul obligatoriu doar pentru viitor al deciziilor date în dezlegarea unor chestiuni de drept, cu referire la Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 31 din 17 mai 2021, că în speță este dovedită existența inechităților salariale, iar art. 39 alin. (1) și (4) și art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 pledează pentru înlăturarea acestora, în timp ce aplicarea cu prioritate a art. 6 lit. a) din legea-cadru le-ar perpetua, situație dificil de înțeles și de asimilat pentru funcționarii destinatari ai legii, completul de judecată al instanței de trimitere a apreciat că dificultatea problemei de drept impune intervenția instanței supreme prin mecanismul prevăzut de art. 519 și următoarele din Codul de procedură civilă pentru lămurirea chestiunii de drept, inclusiv pentru a preîntâmpina o practică judiciară neunitară în materie.

VII. Practica judiciară a instanțelor naționale în materie

51. Din răspunsurile transmise de instanțele naționale la solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție au rezultat aspectele ce se vor arăta în continuare cu privire la chestiunea de drept sesizată.

52. Într-o opinie se apreciază că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 39 alin. (1) și (4) raportat la art. 6 lit. a), b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017, la stabilirea nivelului maxim de salarizare aflat în plată pentru funcții similare se poate ține seama de drepturile salariale recunoscute altor salariați prin hotărâri judecătorești definitive prin care au fost interpretate și aplicate norme de lege cu aplicabilitate generală.

53. În susținerea acestei opinii s-a argumentat referitor la situația din speța de față că, în analiza temeiniciei drepturilor solicitate, cauza diferențelor salariale nu mai prezintă relevanță, iar Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 31 din 17 mai 2021 nu înlătură dreptul de aliniere a salarizării la nivel maxim. De asemenea, s-a subliniat că obiectul cererilor de investire a instanțelor este acela de egalizare a drepturilor salariale convenite reclamanților în raport cu alți angajați cărora le-au fost recunoscute anumite drepturi salariale prin hotărâri judecătorești definitive, urmărindu-se eliminarea inechităților și discriminării.

54. S-a subliniat că sistemul de salarizare are la bază, printre altele, principiul nediscriminării, potrivit căruia se impun eliminarea oricărei forme de discriminare și instituirea unui tratament egal cu privire la personalul din sectorul bugetar care prestează aceeași activitate și are aceeași vechime în muncă și în funcție [art. 6 lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017], și principiul egalității, care presupune asigurarea de salarii de bază egale pentru muncă cu valoare egală [art. 6 lit. c) din Legea-cadru nr. 153/2017].

55. S-a reținut că această soluție se impune și pentru că prevederile art. 39 alin. (1) și (4) din Legea-cadru nr. 153/2017 nu disting, impunând egalizarea salarială, independent de motivul pentru care există respectivele diferențe salariale prin raportare la funcțiile similare analizate, deci inclusiv în situația în care diferențele salariale ar fi determinate de aplicarea pentru unii dintre funcționarii publici a unei hotărâri judecătorești obținute de aceștia.

56. Pe de altă parte, decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție pronunțată în dezlegarea unei chestiuni de drept, în măsura în care respectiva interpretare a fost ulterior invalidată, nu produce efecte asupra hotărârilor judecătorești anterioare care au îmbrățișat interpretarea invalidată. Acestea continuă să producă efecte și, strict formal, pot fi invocate drept reper pentru egalizarea salarială.

57. Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 80 din 11 decembrie 2023 transpune în mod expres și neechivoc sub imperiul Legii-cadru nr. 153/2017 principiul statuat pentru prima dată prin Decizia Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016, al egalizării veniturilor salariale pentru situații profesionale identice, cu luarea în considerare a drepturilor de aplicabilitate generală stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești.

58. S-a apreciat că, la stabilirea nivelului maxim de salarizare aflat în plată pentru funcții similare, se poate ține seama de drepturile salariale recunoscute altor salariați prin hotărâri judecătorești definitive, iar dezlegarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, prin Decizia nr. 31 din 17 mai 2021, în ceea ce privește chestiunea de drept învederată, urmează a fi aplicată situațiilor în care nu există deja hotărâri definitive cu privire la drepturi salariale similare.

59. În sensul acestei opinii au fost transmise de instanțele naționale hotărâri judecătorești cu titlu de practică judiciară și puncte de vedere teoretice exprimate de judecători.

60. Într-o a doua opinie s-a apreciat că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 39 alin. (1) și (4) raportat la art. 6 lit. a), b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017, la stabilirea nivelului maxim de salarizare aflat în plată pentru funcții similare nu ar trebui să se țină seama de drepturile salariale recunoscute altor salariați prin hotărâri judecătorești definitive prin care au fost interpretate și aplicate norme de lege cu aplicabilitate generală, în măsura în care respectiva interpretare a fost ulterior invalidată printr-o decizie obligatorie a Înaltei Curți de Casație și Justiție pronunțată în dezlegarea unei chestiuni de drept.

61. Astfel, efectul obligatoriu al Deciziei nr. 31 din 17 mai 2021 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nu poate fi înlăturat prin invocarea principiilor egalității și nediscriminării, a Deciziei nr. 55 din 13 septembrie 2021 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept și a Deciziei Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016, respectiv a dispozițiilor art. 39 alin. (1) și (4) din Legea-cadru nr. 153/2017.

62. De altfel, potrivit considerentelor Deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 80 din 11 decembrie 2023, stabilirea drepturilor salariale nu poate fi realizată exclusiv în considerarea unor hotărâri judecătorești, fără o analiză a legii aplicabile.

63. Opinia exprimată în acest sens a fost motivată prin faptul că, în ipoteza recunoașterii unor astfel de drepturi salariale, contrar interpretării date de Înalta Curte de Casație și Justiție, s-ar ajunge implicit la eludarea normelor legale referitoare la obligativitatea deciziilor pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție în mecanismele de unificare a practicii judiciare, precum și la perpetuarea unor situații stabilite ca fiind contrare legii.

64. În sprijinul acestei opinii a fost identificată practică judiciară, fiind înaintate și puncte de vedere teoretice exprimate de judecători.

65. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că, la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil, nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale

66. Curtea Constituțională s-a pronunțat în repetate rânduri asupra excepțiilor de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 lit. a) teza finală din Legea-cadru nr. 153/2017, constatând că sunt neîntemeiate (de exemplu, Decizia nr. 310 din 7 mai 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 663 din 9 august 2019).

67. De asemenea, prin Decizia Curții Constituționale nr. 185 din 4 aprilie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 669 din 20 iulie 2023, a fost respinsă, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 39 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017.

68. Prin Decizia nr. 794 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1029 din 21 decembrie 2016, Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile art. 3¹ alin. (1)² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare sunt neconstituționale. În considerentele de la paragraful 32 din această decizie s-a reținut că: „În consecință, ca efect al neconstituționalității art. 3¹ alin. (1)² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 (introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016), «nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare», la care se face egalizarea prevăzută de art. 3¹ alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 (introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2016), trebuie să includă și drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești. Așadar, personalul care beneficiază de aceleași condiții trebuie să fie salarizat la nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul aceleiași categorii profesionale și familii ocupaționale, indiferent de instituție sau autoritate publică.”

IX. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

69. În procedurile de unificare a practicii judiciare au fost pronunțate următoarele decizii ce prezintă relevanță în dezlegarea prezentei chestiuni de drept, în ordine cronologică:

— Decizia nr. 31 din 17 mai 2021 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 734 din 27 iulie 2021, prin care s-a stabilit că: „În interpretarea și aplicarea principiului ierarhizării pe verticală, cât și pe orizontală, în cadrul aceluiași domeniu, în funcție de complexitatea și importanța activității desfășurate, potrivit prevederilor art. 6 lit. f) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, în cazul personalului din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism care nu are o grilă proprie de salarizare, trimiterea la prevederile nr. crt. 4 lit. B de la cap. I din anexa nr. V la același act normativ vizează aplicarea acestor dispoziții doar în ceea ce privește vechimea în muncă, nu și vechimea în funcție”;

— Decizia nr. 80 din 11 decembrie 2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 30 ianuarie 2024, prin care s-a stabilit că: „În interpretarea și aplicarea unitară a prevederilor art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările

ulterioare, stabilește că principiile nediscriminării și egalității pot fi invocate pentru egalizarea la nivel maxim a salariilor de bază, cu luarea în considerare inclusiv a majorărilor recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive, sub rezerva ca ele să aibă aplicabilitate generală la nivelul aceleiași categorii profesionale din cadrul aceleiași familii ocupaționale.”

X. Raportul asupra chestiunii de drept

70. Judecătorii-raportori au apreciat, prin raportul întocmit asupra fondului sesizării, că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 39 alin. (1) și (4) raportat la art. 6 lit. a), b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017, la stabilirea nivelului maxim de salarizare aflat în plată pentru funcții similare nu se poate ține seama de drepturile salariale recunoscute altor salariați prin hotărâri judecătorești definitive prin care au fost interpretate și aplicate norme legale cu aplicabilitate generală, dacă respectiva interpretare a fost ulterior invalidată printr-o decizie obligatorie a Înaltei Curți de Casație și Justiție pronunțată în dezlegarea unei chestiuni de drept.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție Asupra admisibilității sesizării

71. Potrivit dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, „Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”

72. Din cuprinsul prevederilor legale enunțate se desprind condițiile de admisibilitate pentru declanșarea procedurii de sesizare în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, condiții care trebuie să fie întrunite în mod cumulativ:

- (i) existența unei cauze aflate în curs de judecată;
- (ii) cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;
- (iii) instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece cauza în ultimă instanță;
- (iv) soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere;
- (v) chestiunea de drept a cărei lămurire se cere să fie nouă;
- (vi) chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare;
- (vii) problema pusă în discuție trebuie să fie una veritabilă, norma legală fiind susceptibilă să dea naștere unor interpretări diferite.

73. Prima și a doua condiție sunt îndeplinite, nefiind necesară o discuție suplimentară, iar cu privire la cea de-a treia condiție se observă că instanța de trimitere judecă în ultimă instanță, față de dispozițiile art. 10 alin. (2) prima teză și art. 20 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 coroborate cu art. 536 din Codul administrativ și, respectiv, cu art. 634 alin. (1) pct. 5 din Codul de procedură civilă.

74. După cum se poate observa din expunerea ce precedă, în cauză reclamantul a solicitat instanței recunoașterea dreptului la o componentă a salariului ce a fost deja recunoscută prin hotărâri judecătorești altor persoane despre care afirmă că prestează aceeași muncă și sunt încadrate pe aceeași funcție și cu aceeași gradație, în condițiile în care ulterior pronunțării menționatei hotărâri problema de drept a acordării aceluși drept salarial a fost dezlegată printr-o decizie dată în procedura

hotărârii prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, decizie obligatorie pentru viitor, care a consemnat că persoanele în discuție nu au dreptul la respectiva componentă salarială.

75. Atacând cu recurs sentința prin care prima instanță a admis acțiunea reclamantului, pârâțul angajator a formulat critici de nelegalitate cărora instanța care a formulat prezenta sesizare este chemată a le răspunde și care privesc conflictul dintre principiile ce (alături de altele, indiferente pentru cauză) guvernează reglementarea salarizării personalului plătit din fonduri publice: principiul legalității, principiul nediscriminării și principiul egalității, prevăzute expres de art. 6 lit. a), respectiv b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017.

76. Prin urmare, este îndeplinită și condiția de admisibilitate (iv), ca soluționarea cauzei să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere.

77. Cu privire la cerința noutății — (v) — analiza conținutului art. 519 din Codul de procedură civilă relevă că noutatea chestiunii de drept ce face obiectul întrebării prealabile reprezintă o condiție distinctă de aceea a nepronunțării anterioare a Înaltei Curți de Casație și Justiție asupra respectivei chestiuni de drept ori de cea a inexistenței unui recurs în interesul legii aflat în curs de soluționare cu privire la cea problemă de drept.

78. Așa cum Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a decis în jurisprudența sa anterioară (de exemplu, Decizia nr. 4 din 14 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 16 iunie 2014; Decizia nr. 41 din 21 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 115 din 10 februarie 2017 etc.), cerința noutății este îndeplinită atunci când chestiunea de drept își are izvorul în reglementări recent intrate în vigoare, iar instanțele nu i-au dat încă o anumită interpretare și aplicare la nivel jurisprudențial.

79. Totodată, cerința noutății ar putea fi reținută ca îndeplinită și în cazul în care, deși norma nu este foarte recentă, în privința sa s-ar impune anumite clarificări, într-un context legislativ nou sau modificat față de unul anterior, ale unei norme legale mai vechi (ipoteza așa-zisei reevaluări a interpretării normei).

80. În speță se identifică tocmai această ultimă teză ce conturează noutatea, în care, deși reglementările în discuție nu sunt foarte recente, problema de drept a cărei dezlegare se cere s-a ivit în contextul adoptării instrumentului de unificare menționat, pe parcursul aplicării textelor legale, ea însăși fiind ivită în practica recentă a instanțelor judecătorești, după cum se poate observa din jurisprudența identificată și înaintată de acestea.

81. Astfel, se reține totodată că nu a avut loc depășirea stadiului unei practici judiciare incipiente (față de numărul relativ redus de hotărâri identificate prin cercetarea jurisprudenței) și că este în curs de conturare o practică în legătură cu chestiunea de drept ce face obiectul sesizării, din această perspectivă cerința noutății fiind îndeplinită.

82. Verificările anterior menționate au relevat că problema în discuție nu face obiectul unui recurs în interesul legii care să fi fost soluționat sau care să fie în curs de soluționare, fiind îndeplinită astfel și cerința (vi).

83. În fine, cu privire la condiția de admisibilitate a existenței unei probleme de drept veritabile — (vii) — s-a arătat în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept și că, pentru a fi considerată reală, chestiunea de drept trebuie să privească posibilitatea unei interpretări diferite sau contradictorii a unui text de lege, a unei reguli cutumiare neclare, incomplete ori, după caz, incerte sau incidența unor principii generale, al căror conținut sau sferă de aplicare este discutabilă (în acest sens, a se vedea Decizia nr. 16 din 23 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 779 din 5 octombrie 2016).

84. Prin prisma acestor repere de principiu se consideră relevant pentru verificarea acestei cerințe de admisibilitate cât atît jurisprudența colectată, cât și opiniile teoretice exprimate de judecătorii instanțelor consultate dovedesc existența unor puncte de vedere pertinente ce susțin fiecare variantă de rezolvare a conflictului de norme; în plus, apare ca iminentă conturarea unei jurisprudențe neunitare asupra chestiunii de drept sesizate, astfel încât, având în vedere și argumentele necesar a fi cântărite în cadrul operațiunii de interpretare la care se raportează instanța de trimitere, este îndeplinită și cerința ca problema de drept să ridice dificultatea ce face necesară intervenția Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept (vii).

Asupra fondului sesizării

85. Pentru claritatea expunerii se reține că, în esență, circumstanțele litigiului constau în pronunțarea în beneficiul unor specialiști din cadrul Direcției Naționale Anticorupție a unor hotărâri judecătorești definitive prin care acestora li s-a recunoscut dreptul la stabilirea salariului de bază cu aplicarea art. 22 alin. (1) din secțiunea 6, cap. VIII al anexei nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, trimiterea cuprinsă în acest text privind salariile de bază ale procurorilor cu grad de judecătorie prevăzute la nr. crt. 4 lit. B de la cap. I din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, iar prin amintitele hotărâri s-a dispus ca operațiunea determinării salariului de bază al reclamantilor respectivi să se realizeze cu luarea în calcul atât a vechimii în funcție, cât și a vechimii în muncă.

86. Succesiv, în cadrul mecanismului prevăzut de art. 519 și următoarele din Codul de procedură civilă, s-a statuat de către Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 31 din 17 mai 2021 a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 734 din 27 iulie 2021, că „în cazul personalului din cadrul Direcției Naționale Anticorupție (...) care nu are o grilă proprie de salarizare, trimiterea la prevederile nr. crt. 4 lit. B de la cap. I din anexa nr. V la același act normativ vizează aplicarea acestor dispoziții doar în ceea ce privește vechimea în muncă, nu și vechimea în funcție”.

87. Reclamantul din cauza pendinte susține necesitatea aplicării principiului egalității și, consecutiv, a egalizării salariului său de bază cu cel recunoscut deja persoanelor aflate în aceeași situație cu el, în timp ce pârâta opune unei asemenea soluții caracterul obligatoriu al dezlegărilor cuprinse în Decizia nr. 31 din 17 mai 2021 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

88. Rezolvarea sesizării de față nu poate fi realizată fără a tranșa în prealabil chestiunea incidentală a fundamentului juridic al solicitării cu care instanța este învestită, deoarece acest aspect este reținut în încheierea de sesizare și reprezintă un pas important în verificarea prevalenței unuia sau altuia dintre cele două principii cuprinse în Legea-cadru nr. 153/2017, respectiv legalitatea și egalitatea modului de salarizare a persoanelor plătite din fonduri publice.

89. Sub acest aspect se poate observa că instanța de trimitere subliniază în două rânduri în motivarea încheierii de sesizare că „strict formal” în cauză reclamantul nu urmărește stabilirea salariului său de bază cu luarea în considerare și a vechimii în funcție, ci solicită egalizarea acestuia la nivelul maxim aflat în plată în cadrul Direcției Naționale Anticorupție pentru aceeași funcție și aceeași încadrare.

90. Fără a consemna în mod expres care ar fi consecințele unei atari calificări a cererii de chemare în judecată, rezultă implicit din celelalte argumente prezentate că a considera că instanța este învestită numai cu aplicarea principiului egalității o scutește pe aceasta de la aplicarea dezlegărilor cu caracter obligatoriu din dispozitivul Deciziei nr. 31 din 17 mai 2021 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, care guvernează modul de interpretare a normelor de drept substanțial mai sus evocate, ce prevăd însuși salariul de bază al respectivilor funcționari.

91. De altfel, acest argument apare și în unele dintre hotărârile judecătorești transmise instanței supreme, unde se consemnează expres că instanța este investită numai cu cererea de egalizare a salariilor de bază, și nu cu determinarea modului de aplicare a dispozițiilor art. 22 alin. (1) din secțiunea 6, cap. VIII al anexei nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, ce trimite la salariile de bază ale procurorilor cu grad de judecătorie prevăzute la nr. crt. 4 lit. B de la cap. I din anexa nr. V la același act normativ, ceea ce justifică înlăturarea aplicării Deciziei nr. 31 din 17 mai 2021 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept. Dimpotrivă, alte hotărâri consemnează că temeiul acțiunii este unul mixt, ce are în vedere atât aplicarea în beneficiul reclamantilor a dispozițiilor legale ce reglementează respectiva componentă salarială, cât și a principiului egalității, prin raportare la hotărârile definitive invocate.

92. Contrar primului punct de vedere, se reține că cele două temeuri de drept în discuție nu pot fi dissociate în speță, deoarece principiul egalității împreună cu principiul nediscriminării nu poate opera împotriva principiului legalității.

93. Astfel, principiul egalității, în componenta ce obligă la recunoașterea unor salarii egale pentru toate persoanele care sunt încadrate pe aceeași funcție și desfășoară aceeași muncă, în aceleași condiții de vechime și calificare, pleacă tot de la premisa că salariile maxime aflate în plată ce îndeplinesc aceste condiții [potrivit art. 39 alin. (4) din Legea-cadru nr. 153/2017] sunt stabilite cu respectarea legii, indiferent că sunt sau nu sunt recunoscute prin hotărâri judecătorești.

94. Cu atât mai mult în ipoteza recunoașterii judiciare a drepturilor, hotărârea judecătorească definitivă este prezumată a reflecta adevărul legal cu privire la raportul juridic dezlegat, astfel încât egalizarea salariului raportat la salariul stabilit ca urmare a pronunțării hotărârii judecătorești are la bază inclusiv principiul legalității.

95. În aceste coordonate nu se poate considera că o acțiune precum cea a reclamantului din cauza de față are ca temei unic prevederile art. 6 lit. b) și c) și, respectiv, art. 39 alin. (4) din Legea-cadru nr. 153/2017, deoarece niciun salariu de bază nu poate fi stabilit cu încălcarea legii, astfel cum prevede expres art. 6 lit. a) din același act normativ („*principiul legalității, în sensul că drepturile de natură salarială se stabilesc prin norme juridice de forță legii, cu excepția hotărârilor prevăzute la art. 11 alin. (1), conform principiilor enunțate de art. 120 din Constituția României, republicată, dar cu încadrare între limitele minime și maxime prevăzute prin prezenta lege*”).

96. De aceea se impune a constata că acțiunea prin care se solicită aducerea salariului de bază la același nivel cu cel recunoscut prin hotărâri judecătorești altor persoane trebuie să fie analizată prin prisma tuturor acestor temeuri legale — atât necesitatea egalizării, cât și imperativul respectării legii —, astfel încât temeiul juridic al demersului judiciar pendinte este unul mixt, iar invocarea exclusiv a principiului egalității este, așa cum a subliniat instanța de trimitere, cu adevărat „strict formală”.

97. Or, potrivit dispozițiilor art. 22 alin. (1) din Codul de procedură civilă, „*Judecătorul soluționează litigiul conform regulilor de drept care îi sunt aplicabile*”. Corelativ, art. 7 din același cod consacră principiul legalității, prevăzând în alin. (1) că „*Procesul civil se desfășoară în conformitate cu dispozițiile legii*”, iar art. 5 din Codul de procedură civilă impune soluționarea cauzei potrivit legii, iar, în lipsa acesteia, potrivit uzanțelor, analogiei, principiilor generale de drept și cu observarea principiului echității.

98. Aceste imperative legale justifică instituirea prin art. 22 alin. (4) din Codul de procedură civilă a dreptului — și obligației — judecătorului de a da calificarea juridică adecvată actelor și faptelor deduse judecării de reclamant, chiar dacă acesta le-a dat o altă denumire, astfel că — sub rezerva aplicării normei de excepție din art. 22 alin. (5) din Codul de procedură civilă —

judecătorul este suveran în operațiunea de a identifica, interpreta și aplica normele juridice incidente cauzei.

99. Procedând astfel se ajunge la rezultatul corect al operațiunii de calificare care este acela că acțiunea se soluționează prin prisma tuturor regulilor fundamentale edictate de art. 6 lit. a), b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017.

100. Plecând de la acest raționament rezultă cu claritate că nu poate fi însușit argumentul ce justifică înlăturarea caracterului obligatoriu al dezlegărilor cuprinse în Decizia nr. 31 din 17 mai 2021 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, ca urmare a faptului că temeiul de drept substanțial din Legea-cadru nr. 153/2017 care se referă la modul de calcul al salariului reclamantului nu se încadrează în limitele investiției instanței.

101. Consecutiv, se impune a observa, așa cum a consemnat și instanța de trimitere, că, fără a avea efecte cu privire la raporturi juridice soluționate definitiv, art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă prevede în mod imperativ caracterul obligatoriu al dezlegării date problemei de drept examinate de la data publicării deciziei în Monitorul Oficial al României, Partea I, pentru instanțele chemate a soluționa acea chestiune și care pronunță o hotărâre ulterior publicării.

102. Pe de altă parte, principiul egalității în stabilirea salariilor de bază ale personalului plătit din fonduri publice — prevăzut de art. 6 lit. c) și aplicat în conjuncție cu principiul nediscriminării din art. 6 lit. b) al Legii-cadru nr. 153/2017 — își are sorgintea în reglementări anterioare acestui act normativ.

103. Astfel, prin art. I pct. 1 din Legea nr. 71/2015 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și prin alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice a fost introdus un nou alineat al art. 1, alin. (51), potrivit căruia: „*Prin excepție de la prevederile alin. (1) și (2), personalul din aparatul de lucru al Parlamentului și din celelalte instituții și autorități publice, salarizat la același nivel, precum și personalul din cadrul Consiliului Concurenței și al Curții de Conturi, inclusiv personalul prevăzut la art. 5 din aceste instituții, care beneficiază de un quantum al salariilor de bază și al sporurilor mai mici decât cele stabilite la nivel maxim în cadrul aceleiași instituții sau autorități publice pentru fiecare funcție/grad/treaptă și gradație, va fi salarizat la nivelul maxim dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții.*”

104. Regula egalizării cu salariul maxim în plată a fost cuprinsă ulterior în art. 31 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, cu modificările și completările ulterioare (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015*), text modificat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, pentru modificarea și completarea unor acte normative și pentru aplicarea unitară a dispozițiilor legale (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016*): „*Prin excepție de la prevederile art. 1 alin. (1), începând cu luna august 2016, personalul plătit din fonduri publice care beneficiază de un quantum al salariilor de bază/indemnizațiilor de încadrare, aferent unui program normal al timpului de muncă, mai mic decât cel stabilit în plată la nivel maxim pentru fiecare funcție, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, după caz, va fi salarizat la nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul instituției sau autorității publice respective, dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții.*”

105. Prin aceeași Ordonanță de urgență a Guvernului nr. 43/2016 au fost introduse mai multe alineate la art. 31 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, printre care

alin. (12): „În aplicarea prevederilor alin. (1), pentru stabilirea nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul instituției sau autorității publice respective, se iau în considerare numai drepturile salariale prevăzute în actele normative privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice și nu se includ drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești.”

106. Prin Decizia Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1029 din 21 decembrie 2016, a fost admisă excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că dispozițiile art. 31 alin. (12) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare sunt neconstituționale.

107. Argumentul esențial care a condus la pronunțarea acestei decizii a fost constituit de încălcarea prevederilor legii fundamentale — art. 124, art. 126, art. 1 alin. (4) și art. 16 — prin faptul că legiuitorul a exclus din procesul de egalizare a salariilor reglementat de art. 31 alin. (1) al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015 acele salarii recunoscute sau stabilite prin hotărâri judecătorești, ceea ce ignoră efectele statuate constituțional ale hotărârii judecătorești, principiul separației puterilor în stat, dar și principiul egalității în fața legii.

108. La momentul adoptării Legii-cadru nr. 153/2017, legiuitorul a transpus principiul egalității și principiul nediscriminării, ce fuseseră recunoscute numai implicit și punctual în legislația anterioară și apoi primiseră o recunoaștere de principiu în considerentele deciziei Curții Constituționale anterior evocate, prin cuprinderea lor expresă în art. 6 lit. b) și c). Alături, a consemnat expres și principiul legalității stabilirii salariilor, în art. 6 lit. a).

109. Principiul egalității a fost apoi interpretat în cadrul Deciziei nr. 80 din 11 decembrie 2023, pronunțată de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin care s-au statuat următoarele: „În interpretarea și aplicarea unitară a prevederilor art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, stabilește că principiile nediscriminării și egalității pot fi invocate pentru egalizarea la nivel maxim a salariilor de bază, cu luarea în considerare inclusiv a majorărilor recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive, sub rezerva ca ele să aibă aplicabilitate generală la nivelul aceleiași categorii profesionale din cadrul aceleiași familii ocupaționale.”

110. Este relevant mecanismul logico-juridic ce a stat la baza adoptării acestei soluții, deoarece instanța de trimitere arată că o interpretare care să favorizeze principiul legalității (dând astfel efecte Deciziei nr. 31 din 17 mai 2021 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept care a infirmat dreptul specialiștilor din cadrul Direcției Naționale Anticorupție la aplicarea grilei de salarizare specifice procurorului cu grad de judecătorie în privința vechimii în funcție) s-ar îndepărta de dispozitivul Deciziei nr. 80 din 11 decembrie 2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept; implicit, acest raționament cuprinde statuarea — greșită — că acele considerente ale deciziei care susțin aplicarea principiului legalității nu au caracter decizoriu, deoarece dispozitivul susține exclusiv principiul egalității.

111. Problema de drept soluționată prin Decizia nr. 80 din 11 decembrie 2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a privit modul de calcul al salariilor de bază pentru personalul auxiliar de specialitate și conex din cadrul instanțelor și parchetelor; s-a reținut, astfel, la paragraful 59, că „apelanții-reclamanți, care au calitatea de personal auxiliar de specialitate și conex la o unitate de parchet de pe lângă o curte de apel și la un parchet de pe

lângă o judecătorie, au solicitat egalizarea salariilor lor de bază fie cu cele ale unor grefieri care își desfășoară activitatea în cadrul parchetelor indicate la art. 17 alin. (5) din secțiunea a 4-a a capitolului VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție și Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism —, fie cu cele ale unor grefieri care, deși nu își desfășoară activitatea în cadrul parchetelor indicate la art. 17 alin. (5) din actul normativ menționat, au obținut hotărâri judecătorești definitive prin care salariul de bază le-a fost majorat cu 10%”.

112. În acest context, instanța supremă a observat că art. 17 din secțiunea a 4-a a cap. VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 prevedea modalități distincte de calcul al salariilor de bază pentru personalul auxiliar și conex din cadrul judecătorilor și al parchetelor de pe lângă acestea [alin. (2)], din cadrul tribunalelor/tribunalelor specializate, tribunalelor militare și de la parchetele de pe lângă acestea, de la judecătorii din municipiul București și din localitățile reședință de județ, precum și de la parchetele de pe lângă acestea [alin. (3)], pentru personalul auxiliar de specialitate și personalul conex de la curțile de apel și parchetele de pe lângă acestea [alin. (4)] și, respectiv, pentru personalul auxiliar de specialitate și personalul conex de la Înalta Curte de Casație și Justiție, de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, de la Direcția Națională Anticorupție și de la Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism [alin. (5)].

113. Notând că legea reglementează diferit salariile de bază ale personalului auxiliar de specialitate și conex din cadrul instanțelor și parchetelor, în considerarea gradului instanței/parchetului sau a circumscripțiilor unor judecătoria/parchete, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a reținut în paragraful 69 că: „Stabilirea unor salarii de bază diferențiate este justificată, astfel, fie de nivelul sporit al atribuțiilor specifice, pe măsură ce gradul instanței ori al parchetului crește, fie de circumscripțiile teritoriale mai mari ale unor judecătoria/parchete aferente, identificate în textul legii; ca atare, personalul auxiliar de specialitate și cel conex din judecătorii din municipiul București și din localitățile reședință de județ ori din parchetele de pe lângă acestea, cel din tribunale/tribunale specializate, tribunale militare și din parchetele de pe lângă acestea nu prestează aceeași muncă cu cel din celelalte judecătoria/parchete, ci una căreia legea îi recunoaște o complexitate mai ridicată, în considerarea volumului de activitate crescut și/sau a competențelor proprii; similar, personalul din cadrul curților de apel/parchetelor aferente prestează o muncă de o dificultate sporită față de cel al instanțelor/parchetelor inferioare, după cum și cel de la Înalta Curte de Casație și Justiție, de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, de la Direcția Națională Anticorupție și de la Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism are atribuții suplimentare față de cel încadrat la celelalte instanțe/parchete.”

114. Mai departe, analiza ansamblului reglementării și a incidenței dezlegărilor cuprinse în Decizia Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016 este realizată de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în paragrafele ce succedă:

„78. La 1 iulie 2017 a intrat în vigoare Legea-cadru nr. 153/2017, care a integrat dezlegările oferite prin Decizia nr. 794 din 15 decembrie 2016 a Curții Constituționale în normele de la art. 6 lit. b) și c) din această lege, respectiv în conținutul conceptual al principiului nediscriminării (care reclamă eliminarea oricăror forme de discriminare și instituirea unui tratament egal cu privire la personalul din sectorul bugetar care prestează aceeași activitate și are aceeași vechime în muncă și în funcție) și în cel al principiului egalizării în salariul maxim aflat în plată pentru persoane din aceeași instituție sau autoritate publică (în sensul asigurării de salarii de bază egale pentru muncă cu valoare egală).

79. Incidența Deciziei nr. 794 din 15 decembrie 2016 a Curții Constituționale, în legătură cu domeniul de aplicare a Legii-cadru nr. 153/2017, a fost dezlegată de instanța supremă în cadrul mecanismelor de unificare, pe cale incidentală, în cuprinsul unor considerente cu valoare decizorie din Decizia nr. 15 din 28 iunie 2021 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 921 din 27 septembrie 2021.

80. În acest sens, relevante sunt paragrafele 86 și 88 din această decizie, prin care s-a statuat astfel: «Principiul egalizării cu venitul maxim în plată pentru persoane din aceeași instituție sau autoritate publică, stabilit prin lege sau prin hotărâri judecătorești, astfel cum a fost interpretat prin Decizia Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016 și prin Decizia nr. 23 din 26 septembrie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în aplicarea Legii nr. 71/2015 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului, cu modificările ulterioare, nu poate fi preluat mutatis mutandis în litigiile vizând calculul drepturilor salariale în baza Legii-cadru nr. 153/2017, dat fiind faptul că această lege conține o reglementare nouă, ce instituie dispoziții distincte, inclusiv în ceea ce privește principiul egalității care, potrivit art. 6 lit. c) din lege, se înfăptuiește „prin asigurarea de salarii de bază egale pentru muncă cu valoare egală”. (...) Nu se poate considera că normele care reglementează salarizarea din sistemul justiției (anexa nr. V capitolul VIII din Legea-cadru nr. 153/2017) derogă de la dispozițiile cu caracter de principiu inserate în capitolele I—IV din legea-cadru. Dimpotrivă, anexele care stabilesc sistemul de salarizare pentru fiecare dintre familiile ocupaționale sunt edictate cu respectarea principiilor generale ale sistemului de salarizare cuprinse în art. 6 din legea-cadru, normele interpretându-se în coerență întregii reglementări, în mod coroborat.»

81. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a pronunțat Decizia nr. 36 din 4 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 606 din 16 iulie 2018, prin care au fost interpretate, în vederea aplicării unitare, dispoziții anterioare Legii-cadru nr. 153/2017; cu toate acestea, întrucât principiile și jurisprudența constituțională creată în temeiul fostei reglementări au fost preluate în cea actuală, raționamentul prezentat în decizia indicată, pe deplin valabil, poate fi valorificat. Astfel, statuând în sensul că egalizarea indemnizațiilor la nivel maxim are în vedere majorările și indexările recunoscute prin hotărâri judecătorești, în paragraful 79 al deciziei amintite s-a reținut că «hotărârile judecătorești prin care s-a recunoscut majorarea indemnizației de încadrare, cum sunt cele prin care s-au stabilit majorările de 2%, 5% și, respectiv, 11% acordate magistraților și personalului asimilat, în temeiul Ordonanței Guvernului nr. 10/2007, nu vizează situații de fapt particulare, ci aplicarea unor prevederi legale cuprinse în acte normative, care au aplicabilitate generală». Un alt exemplu poate fi identificat în sistemul de salarizare reglementat de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 45/2007, cu modificările și completările ulterioare, în care singurul element component al indemnizației de încadrare/salariului de bază, de aplicabilitate generală, este valoarea de referință sectorială, astfel cum s-a statuat și prin Decizia nr. 55 din 13 septembrie 2021 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1102 din 19 noiembrie 2021. În paragraful 73 al deciziei evocate s-a reținut că diferențierea veniturilor magistraților — în considerarea fie a nivelului instanței ori al parchetului la care își desfășoară activitatea, fie a funcției pe

care o ocupă — se face «în mod exclusiv, prin aplicarea unor coeficienți de multiplicare distincți, nivelul valorii de referință sectorială rămânând însă constant»; paragrafele 74, 80 și 81 ale aceleiași decizii vin să întărească aceeași idee, a aplicabilității generale doar a elementului component al indemnizației de încadrare/salariului de bază, al valorii de referință sectorială, ca reper «unic, de referință în sectorul în care este incident». Spre deosebire, celălalt element component al indemnizației de încadrare/salariului de bază — coeficientul de multiplicare — constituie reperul în funcție de care se realizează dezideratul diferențierii veniturilor magistraților și ale altor categorii de personal din sistemul justiției, în considerarea fie a nivelului instanței/parchetului la care își desfășoară activitatea, fie a funcției pe care o ocupă; ca atare, el nu are aplicabilitate generală, ci, dimpotrivă, una restrânsă la sfera anumitor beneficiari ai legii.

82. Așadar, atunci când instanțele judecătorești sunt investite cu cereri de egalizare a unor salarii de bază prin includerea unor majorări recunoscute prin hotărâri definitive, trebuie să examineze dacă în respectivele hotărâri au fost interpretate norme de lege care au instituit majorări de aplicabilitate generală, căci numai într-un astfel de caz principiile examinate pot constitui temei al egalizării; dacă sfera lor de aplicare este însă restrânsă în beneficiul unor anumiți destinatari ai legii, cele două principii se opun egalizării salariilor de bază ale persoanelor cărora legea nu le recunoaște dreptul la respectivele majorări.

83. De aceea, în măsura în care reperul de comparație invocat este reprezentat de personalul legitimat de lege la un salariu de bază majorat cu 10%, criteriile obiective, analizate în precedent, care permit stabilirea diferențiată a salariului de bază, nu îngăduie concluzia discriminării personalului auxiliar de specialitate sau conex care își desfășoară activitatea în cadrul unor instanțe/parchete pentru care legea a stabilit salariile de bază fără aplicarea vreunui procent de majorare ori prin aplicarea unuia mai redus și nu atrage, în consecință, aplicarea garanțiilor oferite de principiul egalității care, potrivit art. 6 lit. c) din Legea-cadru nr. 153/2017, se înfăptuiește «prin asigurarea de salarii de bază egale pentru muncă cu valoare egală.»

84. Nici dacă reperul de comparație invocat ar fi personalul care își desfășoară activitatea în cadrul unor instanțe/parchete de același grad, invocarea prevederilor art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 nu este suficientă pentru a justifica, prin ea însăși, soluția egalizării; într-o asemenea situație, instanța este chemată să facă o analiză a legii, în vederea corectei ei aplicări.»

115. Concluzia ce rezultă din ansamblul acestor considerente este aceea că în ipoteza speței respective, unde persoanele care sesizaseră instanța reclamau stabilirea unui salariu de bază corespunzător unei categorii de angajați încadrați la o instanță sau parchet de alt grad sau la un parchet specializat, aplicarea principiului egalității și a principiului discriminării nu se putea realiza în absența unei analize concrete a îndeplinirii cerințelor pentru ca norma invocată să se aplice efectiv reclamantilor, chiar în prezența unor hotărâri judecătorești care recunoscuseră dreptul respectiv unor persoane aflate în aceeași situație cu reclamantii.

116. Acesta este sensul lipsit de echivoc al argumentelor expuse în paragrafele 82—84 ale Deciziei nr. 80 din 11 decembrie 2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, mai sus reproduse, în care se pleacă de la însăși teza premisă a cauzei pendinte — invocarea necesității egalizării unui salariu de bază prin includerea unor majorări recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive.

117. Mai departe, raționamentul expus în Decizia nr. 80 din 11 decembrie 2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept are în

vedere și cele dezlegate anterior prin Decizia nr. 2 din 19 ianuarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 26 martie 2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept:

„85. Se cuvine subliniat că, prin Decizia nr. 2 din 19 ianuarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 26 martie 2015, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a statuat, în aplicarea art. 2, raportat la art. 1 alin. (2) lit. e) pct. (i) și alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, că punerea în executare a hotărârilor judecătorești prin care s-au acordat unor angajați anumite drepturi salariale nu reprezintă un tratament discriminatoriu al celorlalți angajați.

86. În considerentele deciziei evocate s-a reținut că «(...) nimeni nu poate invoca principiul nediscriminării pentru a obține un anumit tratament, cu încălcarea legii. Dimpotrivă, în fiecare litigiu, reclamantul va trebui să probeze legalitatea și temeinicia cererii sale, ce nu se poate baza pe invocarea discriminării sau a egalității de tratament în raport cu soluția pronunțată de o altă instanță, ci pe argumente de interpretare și aplicare corectă a legii, chiar și în situația în care invocă o astfel de hotărâre. Pe cale de consecință, interpretarea și aplicarea corectă a legii reprezintă un scop legitim, în raport cu care nu se poate reține existența unui tratament discriminatoriu în cazul în care tratamentul mai favorabil al unor angajați este rezultatul punerii în executare a unor hotărâri judecătorești prin care s-au acordat acestora anumite drepturi salariale».

87. Existența unor hotărâri judecătorești nu constituie, așadar, în lipsa unei analize a legii aplicabile, temei pentru recunoașterea unor salarii de bază diferite de cele stabilite de legiuitor, iar principiul egalității, prevăzut de dispozițiile art. 6 lit. c) din Legea-cadru nr. 153/2017, nu justifică acordarea altor salarii de bază decât cele pe care legiuitorul, în considerarea unor criterii obiective, le-a stabilit.”

118. Acest ultim paragraf subliniază din nou, cu și mai multă claritate, faptul că principiul legalității trebuie să fie avut în vedere în egală măsură cu principiile egalității și nediscriminării la momentul solicitării egalizării salariilor cu cele stabilite prin hotărâri judecătorești, astfel încât fiecare dintre ele condiționează admiterea cererii — firește, dacă acțiunea are ca obiect egalizarea, și nu exclusiv aplicarea normei ce reglementează dreptul salarial în discuție.

119. Cu privire la caracterul obligatoriu al acestor statuări se reține că prevederile art. 430 alin. (2) din Codul de procedură civilă pot fi aplicate cu succes, în sensul în care acele considerente care explică și sprijină dispozitivul ce conține o dezlegare obligatorie au, la rândul lor, același caracter, ansamblul argumentelor și soluția urmând a fi avute în vedere ca un tot unitar.

120. În acest context se impune a observa că aprecierile de mai sus, cuprinse în paragrafele 82—84 și, respectiv, 87 ale Deciziei nr. 80 din 11 decembrie 2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, explică și sprijină dispozitivul deciziei, deoarece dezlegările cuprinse în acesta privesc atât aplicarea principiului egalității, cât și a principiului legalității.

121. O astfel de concluzie rezultă din faptul că soluția arată că aplicarea principiilor egalității și nediscriminării prin egalizarea salariilor la nivelul maxim recunoscut prin hotărâri judecătorești este condiționată de aplicabilitatea generală a majorărilor salariale respective la nivelul aceleiași categorii profesionale din cadrul aceleiași familii ocupaționale; a doua teză a frazei dispozitivului statuează tocmai în sensul ca majorarea

respectivă să fie prevăzută de lege în modul arătat, supunând astfel admiterea cererii de egalizare unei duble condiționări.

122. De aceea, în această situație, considerentele la care se referă și instanța de trimitere (cele de la paragraful 87) sprijină în mod indubitabil soluția din dispozitivul Deciziei nr. 80 din 11 decembrie 2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, se bucură de aceeași putere obligatorie ca și dezlegarea problemei de drept cuprinse în acesta și trebuie să fie citite împreună cu soluția pe care o explică.

123. Consecutiv, aceste argumente sunt aplicabile, *mutatis mutandis*, în cauza de față.

124. Astfel, dacă s-a statuat că persoanele care nu se găsesc în situația premisă a unei dispoziții legale nu pot beneficia de aceasta chiar dacă invocă hotărâri judecătorești pronunțate în beneficiul unor persoane aflate în situație similară sau identică, principiul egalității neputând opera în favoarea lor împotriva sensului și scopului normei, cu atât mai mult aceste persoane nu se pot prevala de existența unor atari hotărâri judecătorești pentru a obține un drept salarial cu privire la care s-a statuat cu caracter obligatoriu în sens contrar printr-o decizie pronunțată în cadrul unui instrument de unificare a practicii.

125. A proceda conform susținerilor reclamantului — care afirmă că existența hotărârilor judecătorești pronunțate în beneficiul altor angajați este suficientă pentru egalizarea salariului său — ar avea drept efect lipsirea completă de efecte juridice a rezultatului procedurii de dezlegare a unor chestiuni de drept, ipoteză ce nu se poate concilia cu prevederile imperative ale art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

126. Din această perspectivă devin relevante și cele statuate prin Decizia nr. 2 din 19 ianuarie 2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în sensul că: „În aplicarea art. 2 raportat la art. 1 alin. (2) lit. e) pct. (i) și alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, punerea în executare a hotărârilor judecătorești prin care s-au acordat unor angajați anumite drepturi salariale nu reprezintă un tratament discriminatoriu al celorlalți angajați”, precum și considerentele relevante ale acestei decizii, evocate deja în paragrafele citate din Decizia nr. 80 din 11 decembrie 2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept (*supra*, paragraful 117).

127. În același context se impune și observația că, acceptând și posibilitatea pronunțării unor hotărâri contrarii asupra aceleiași chestiuni de drept, legiuitorul a reglementat procedeele de unificare a practicii judiciare prevăzute de art. 514 și următoarele, respectiv de art. 519 și următoarele din Codul de procedură civilă, acesta din urmă putând fi utilizat în situațiile în care divergențele jurisdicționale sunt incipiente — ceea ce nu presupune obligatoriu absența oricărei practici judecătorești în domeniu.

128. Or, folosirea eficientă a instrumentelor de unificare, cu observația că acestea nu produc efecte decât pentru viitor, asupra cauzelor pe rol sau care vor fi inițiate ulterior publicării deciziilor, nu poate avea drept corolar decât necesitatea respectării dezlegărilor obligatorii ce s-au dat.

129. În consecința tuturor acestor argumente, se constată că nu se poate ignora interpretarea obligatorie cuprinsă în Decizia nr. 31 din 17 mai 2021 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, astfel încât invocarea principiilor egalității și nediscriminării nu este suficientă pentru egalizarea salariului de bază în condițiile analizate.

130. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 519, cu referire la art. 521 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 6.533/3/2022 și, în consecință, stabilește că:

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 39 alin. (1) și (4) raportat la art. 6 lit. a), b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, la stabilirea nivelului maxim de salarizare aflat în plată pentru funcții similare nu se poate ține seama de drepturile salariale recunoscute altor salariați prin hotărâri judecătorești definitive prin care au fost interpretate și aplicate norme legale cu aplicabilitate generală, dacă respectiva interpretare a fost ulterior invalidată printr-o decizie obligatorie a Înaltei Curți de Casație și Justiție pronunțată în dezlegarea unei chestiuni de drept.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 16 septembrie 2024.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

CORINA-ALINA CORBU

Magistrat-asistent,
Mihaela Lorena Repana

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

